

RICKY EN RONNIE

Leesexemplaar

Meer weten over de boeken van Luc Deflo?

facebook.com/lucdeflo

Lezersreacties ook welkom op

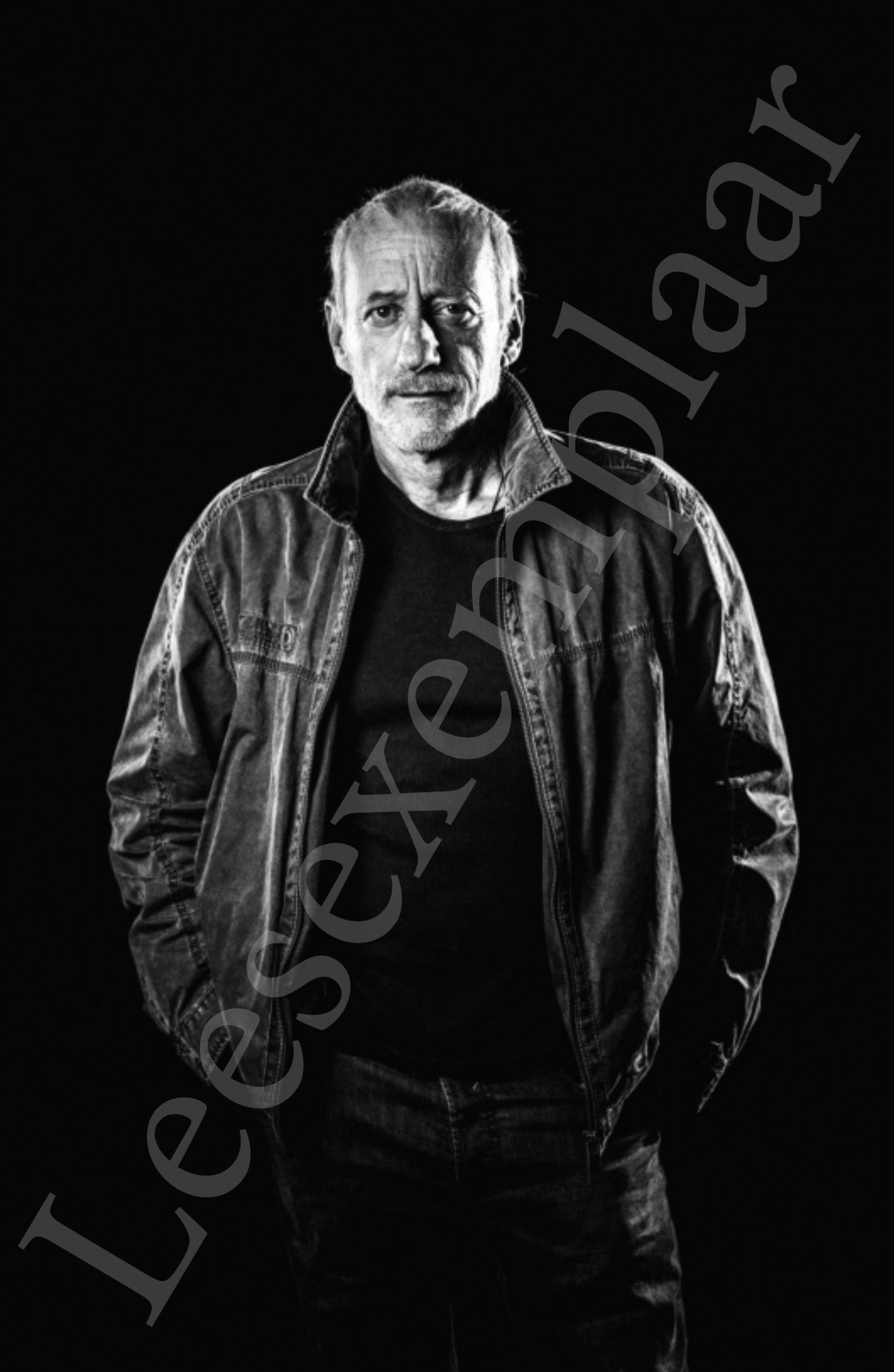
boeken@vanhalewyck.be

Leesexemplaar

DEFLO

Ricky
en
Ronnie

Van Halewyck

In memoriam

It is in dying that we are born to eternal life

Luc Deflo (1958-2018) debuteerde in 1999 en ontpopte zich tot een populaire en veelzijdige misdaadauteur. In 2008 won hij met *Pitbull* de Hercule Poirotprijs. Zijn psychologische thrillers vonden doorheen de jaren vele duizenden lezers en werk van hem werd vertaald in het Duits en het Frans. Hij was behalve schrijver ook een geliefde vader en echtgenoot.

Luc Deflo stierf op 26 november 2018, maar zal blijven voortleven in zijn boeken. Postuum verschijnen, zoals hij dat wens- te, nog vier romans van hem. *Ricky en Ronnie* is daarvan de tweede.

HELD TEGEN WIL EN DANK?

UKKEL

**Argeloze automobilist die lifter oppikt
wordt slachtoffer van carjacking en schiet
overvaller dood met diens eigen pistool.**

Door W. Vansina

Zaterdagnacht deed zich in de buurt van het Zoniënwoud ten zuiden van Ukkel een opmerkelijk feit voor, dat uitmondde in een dodelijke schietpartij. Nadat de gps van Mechelaar P.K. (54) onderweg naar huis uitviel, stopte de man om aan een toevallige passant de weg te vragen. Die passant – van wie het parket voorlopig de naam niet wil vrijgeven en waarvan we tot nog toe alleen met zekerheid weten dat hij jong was en op stap met een rugzak – bleek bereid om P.K. op het juiste spoor te zetten in ruil voor een lift. Het was toen omstreeks twee uur in de ochtend.

Hoe alles verlopen is, blijft voorlopig erg onduidelijk. Maar de zogenaamde lifter zou zich al gauw tot een gewetenloze crimineel ontpopt hebben die P.K. onder bedreiging van een mes en een pistool verplichtte om naar een afgelegen plaats te rijden. De exacte plaats werd ons voorlopig nog niet meegedeeld. Daar beroofde hij zijn slachtoffer eerst van zijn geld en bankkaarten (inclusief pincode) en beval hem daarna onder bedreiging van het pistool om uit de wagen te stappen. P.K., die nog in het bezit was van zijn gsm en daardoor vreesde dat hij het avontuur niet zou over-

leven, stortte zich vervolgens op de overvaller en verweerde zich in een poging om de rollen om te draaien.

Fataal schot

Tijdens de daaropvolgende worsteling is het schot afgegaan, met fatale afloop. P.K. alarmeerde met zijn gsm zelf de hulpdiensten. Zij brachten hem in shock over naar de afdeling Intensieve Zorgen van het Ukkelse Sint-Elisabeth-ziekenhuis.

Koelbloedig gehandeld

P.K. bleek bovendien een open wonde te hebben aan zijn hand. Die zou tijdens de worsteling zijn ontstaan. P.K. heeft koelbloedig gehandeld om zijn wonde te stelpen. Dit deed hij door de open wonde toe te schroeien met zijn aansteker. De aard en ernst van de verwondingen zijn tot op heden nog niet bekend, maar slachtoffer P.K. verkeert niet in levensgevaar.

Zware crimineel

Voorts hebben we uit betrouwbare maar nog niet bevestigde bron vernomen dat de liftende overvaller die werd doodgeschoten een zware crimineel was met verschillende moorden op zijn naam. De man zou onlangs zijn gevluht uit de mentale instelling waar hij was geïnterneerd na de moord op zijn grootmoeder. Sedertdien was hij op de dool. Deze hypothese wordt gevoed door het feit dat het parket uitermate karig is met informatie, de identiteit van de overvaller weigert prijs te geven en niet in detail wenst te treden totdat het sporenonderzoek volledig afgerond is.

I

Pas nadat ze hun sorbet met champagne hadden uitgelepeeld, haalde Peter Kreemers quasi nonchalant het doosje in glanzend rood geschenkpapier uit de zak van zijn colbert. Hij plaatste het voorzichtig op het damasten tafelkleed en duwde het met één vinger naar de overkant van de tafel waar Rani Demolenaere, de vermoorde onschuld spelend, met een falsetstemmetje vroeg of het voor haar was bestemd.

‘Gelukkige verjaardag, liefje.’

Kreemers glimlachte. Met zijn scherpe neus, heldere half dichtgeknepen ogen en brede kaaklijn had hij iets van de held in een spaghettiwestern. Tenminste, dat vond hij van zichzelf. Hij oefende er vaak op voor de spiegel.

Rani Demolenaere, die met nerveuze vingers de satijnen strik lostrok en het geschenkpapier verscheurde, had slechts oog voor het kleinood in haar handpalm.

Het juwelendoosje was werkelijk schitterend. Handgemaakt, daar twijfelde ze niet aan, van gladgepolijst tropisch hardhout met accenten van parelmoer en een gouden sluiting.

Met haar roodgelakte duimnagel prutste Rani het slot voorzichtig los. Het deksel sloeg open. De ogen van Rani ook. Wat niet verwonderlijk was. Ze werd, ondanks de indirecte achtergrondverlichting en het bescheiden kaarslicht, bijna verblind door de schittering.

‘*Post tenebras lux*’, zei Peter Kreemers minzaam. ‘Na duisternis, het licht!’

De ring was van witgoud. De steen van exact één karaat was diamant, geslepen in marquise, D op de kleurenschaal van CIBJO – het fijnste wit – én *flawless*.

‘Mag ik?’ vroeg Rani met één hand op de aanzet van haar borsten, die de décolleté van haar blouse alle eer aandedden. De vraag was retorisch, maar hoorde onlosmakelijk bij het spel dat werd gespeeld.

‘Van jou en voor jou’, declameerde Kreemers nonchalant terwijl hij met opgestoken hand de ober sommeerde. ‘Net zoals ik.’

‘Wil jij het doen?’

‘Wat doen, liefje?’

‘De ring aan mijn vinger schuiven.’

De geheven wenkbrauw verried zijn verbazing, maar Kreemers zette zijn uitschuiver recht door met zijn kenschetsende flair de ring aan Rani’s vinger te schuiven, vergezeld van een tedere zoen op de rug van haar hand.

Rani Demolenaere, zesendertig en voor het eerst in haar leven dichterbij de veertig dan de dertig, voelde zich vreemd opgelaten. Licht in haar hoofd. Ze genoot van de pretlichtjes in zijn ogen en omhelsde hem innig.

Peter was beduidend ouder dan zijzelf met zijn vierenvijftig jaar. Oerconventioneel, en met zijn netjes gekamde haren waar Rani zelfs niet in mocht woelen en zijn onafscheidelijke peperdure pulls over zijn chique, maar saaie onberispelijk gestreken overhemden, was hij niet meteen de meest avontuurlijke man. Maar hij mocht gezien worden, en vooral, hij bood haar waar ze zo wanhopig naar snakte. Geen avontuur, maar stabiliteit.

‘Ik vind een stuk van mezelf in jou. We zijn zielsgenoten.’

Niemand had ooit zulke prachtige woorden tegen haar gezegd. Behalve Peter, nadat ze voor de eerste keer de liefde hadden bedreven. Erna. Niet ervoor. Een wezenlijk verschil.

Rani had twee relaties achter de rug die je met hun acht en dertien maanden min of meer als langdurig annex standvastig kon bestempelen. Telkens met een knappe en vooral

avontuurlijke jonge man. Zo avontuurlijk dat ze haar allebei bedrogen hadden terwijl ze er bij wijze van spreken bij stond.

Nee dank u, dacht ze, geef mij maar een saaie, maar betrouwbare man zoals Peter. Iemand waar je op kon rekenen. In goede en in slechte tijden.

‘Vind je hem mooi?’

‘Prachtig.’

Rani meende wat ze zei, maar hoewel de ring ongetwijfeld een fortuin waard was, had ze toch veel liever een romantische citytrip als verjaardagscadeau gekregen. Maar goed. Er gebeurden ergere dingen in de wereld.

‘*Flawless!*’

‘Wat?’

‘De steen. Hij is *flawless*. Zonder één enkel gebrek. Zoals jij.’

Rani was sprakeloos. Peter straalde. Hoe kon ze zo ondankbaar zijn? Zelfs al was het slechts in gedachten.

Pas toen ze bedeesd de ogen neersloeg, trad de ober, een donkerhuidige man met Italiaanse flair die het tafereel discreet had gadeslagen, uit de schaduw met de rekening en de obligate vraag of het had gesmaakt.

‘Het was helemaal top. Bedankt’, zei Peter Kreemers.

De ober knikte blijgezind, zette een zilveren schaalje met pochet op tafel en gaf Peter Kreemers een invulformulier.

‘Als u dat wilt, kunt u zich abonneren op onze nieuwsbrief’, klonk het vriendelijk. ‘Gewoon uw personalia invullen en klaar. Het is uiteraard vrijblijvend, maar zo kunnen we u op de hoogte houden van onze speciale superpromoties waarbij u als klant van voordeeltarieven kunt genieten.’

‘Super’, zei Kreemers. Hij gaf het formulier glimlachend terug aan de ober die niet goed begreep wat de bedoeling was.

‘Dat woord zou ik in het vervolg weglaten’, spelde Kreemers de ober de les. Op een vlakke toon van een expert in de mate-

rie. ‘Speciale promoties klinkt eerlijker en natuurlijker dan speciale superpromoties.’

Kreemers wachtte niet op een reactie, pakte de omslag uit het schaalpje, bekeek de rekening, gaf de verbaasde man met het spaghettisnorretje een biljet van honderd, bedankte voor het wisselgeld en duwde het btw-bonnetje in zijn portefeuille.

De ober prevelde een welgemeend dankwoord en maakte zich haastig uit de voeten, alsof hij bang was dat de gulle gever zich zou bedenken.

Peter Kreemers, ondanks zijn leeftijd nog steeds een fitnessfanaat, duwde zich energiek recht, liep naar de kapstok en hield galant Rani’s gevoerde en getailleerde regenjas van Vivienne Westwood open. Daarna haakte hij zijn anonieme groene lange mantel van de kapstok en trok die over zijn klassieke blazer met logo van Baldessarini, de luxe kledinglijn van Boss die symbool staat voor de succesvolle zelfbewuste man, kosmopoliet, van nature charmant en dat alles zonder de behoefte te hebben zichzelf nog heel de tijd te moeten bewijzen.

Kreemers glimlachte Rani toe en maakte een elegant gebaar naar de uitgang.

Buiten trok hij, ook zoals gebruikelijk, de kap van de mantel over zijn hoofd, waardoor hij onherkenbaar was.

Rani maakte er geen punt van. Niet meer. Peter stond nu eenmaal op discretie. Hij had er een hekel aan om onverwacht een bekende tegen het lijf te lopen en de sociale toer op te moeten. Dat was zijn goed recht.

Rani Demolenaere liep blijgezin naar de parking, benieuwd naar wat er haar eventueel nog te wachten stond. Het was tenslotte nog steeds maar halftien. De nacht was jong.

Misschien een avontuurlijke vrijpartij in de auto, zoals vroeger, toen ze elkaar pas kenden. Het was lang geleden. Bijna twee jaar al ondertussen.

Rani Demolenaere raakte niet tot bij de auto en dat had niets te maken met de strakke gure windvlagen, maar alles met Peter die haar onverwacht bij de hand pakte en haar beleefd, maar met zachte dwang de andere kant op leidde.

Deze keer was Rani's verbazing niet geveinsd. Al had ze er uiteraard wel een idee van wat er zat aan te komen.

'De nacht is jong', verwoordde Peter Kreemers met een knipoog haar heimelijke gedachten.

Spreken zonder te praten, zalig, dacht Rani, een beetje tipsy van de champagne en de rode wijn. Ze volgde gewillig.

Ook de volgende episode van deze avond was voorspelbaar. Maar daarom niet minder mooi. En vooral intiem.

Rani hield van intimiteit. Samenzijn, samen slapen, versmelten met je geliefde. Ze was ook dol op seks en was niet verlegen om te zeggen dat ze dat soort verlangens had; verlangens die ze trouwens als doodnormaal ervoer.

Wat was er verkeerd aan je helemaal te laten gaan tijdens het minnespel?

Op Peter hadden haar opvattingen ten overstaan van seks alleszins een diepe indruk gemaakt. Hoewel een stuk ouder dan zij, was hij meer terughoudend. Een hond die hoogstwaarschijnlijk steeds trouw was geweest aan zijn vrouw, die duidelijk niet zo rondborstig was als het om seks ging. Peter waagde zich met overspel ook op volledig onbekend terrein.

Ze herinnerde zich nog haarfijn de eerste keer dat ze het samen hadden gedaan. Peter, veel geremder dan zijzelf, was toen enorm onder de indruk geweest. Heel erg geëmotioneerd, ontroerd zelfs.

Toen in die hotelkamer waar ze op zoek waren gegaan naar intimiteit en geborgenheid na die eerste intense tongkus die haar dusdanig had opgewonden dat ze in de kamer zelf haar broekje had uitgetrokken, het zich comfortabel had gemaakt op bed en zonder schroom aan Peter had gevraagd of

hij haar kutje wilde likken omdat ze daar op dat moment hevig naar verlangde.

Voor Peter kwam die nochtans simpele vraag aan zoals een zweepslag in zijn gezicht. Rani zag het nog voor zich. Hoe hij voor de eerste en vermoedelijk ook laatste keer in zijn leven knalrood was geworden in een fractie van een seconde.

Toen hij was bekomen van de schok, lang duurde dat niet, had hij haar, geknield voor het bed, met haar kronkelende dijen stevig verankerd op zijn schouders, de beurt van haar leven gegeven.

‘Je zucht?’

‘Sorry’, mijmerde Rani. ‘Ik dacht terug aan onze eerste keer.’

‘Onze eerste keer wat?’

Rani, niet van plan om in de val te lopen die hij aan het opzetten was, hield het op een geil lachje. Ja, ze hield verdomd veel van seks. En van intimiteit. De twee samen was het nec plus ultra.

Peter, haar rots in de branding, loodste haar door een slecht verlichte steeg, eng in nogal wat opzichten. Een paar taterende moslims in lange gewaden liepen hen druk gesticulerend voorbij. Ze zagen er best sympathiek uit, vond Rani en begreep niet dat Peter hen minachtend beloerde uit zijn ooghoek.

Nadat ze een paar meter verderop de onaangekondigde charge van een leurder met zelfgemaakte rommel hadden afgeslagen, trok Peter haar mee naar een verlichte boulevard die hij enthousiast overstak zoals een klein jongetje dat van zijn moeder naar de speeltuin mag rennen.

Rani liet zich gewillig meedrijven. Bereid hem te volgen. Desnoods tot aan het einde van de wereld. Dat deed ze de laatste twee jaar steevast. Hoewel ze zich vaak eenzaam voelde en zilte tranen na het afscheid hilde, gaf ze zich volledig aan hem. Hopend op een mooie toekomst samen.

Na er flink de pas te hebben ingezet hield Peter na een honderdtal meter halt. Niet, zoals Rani had gegokt, bij de ingang van een hotel.

Het was een gewoon huis. Een rijhuis met een verdieping en een kleine garagepoort met een verboden-te-parkeren-sticker. Het huis was niet chic, maar evenmin verloederd.

Peter knipoogde samenzweerderig, kneep speels in haar hand en duwde op het knopje midden in de muil van de bronzen leeuwenkop.

Met haar rug naar de kille wind zocht Rani beschutting in de portiek.

Lang duurde het niet voor er respons kwam. Een zachte, maar metalige vrouwenstem vroeg: 'Ja?'

'Geert Langemarck', zei Peter op zakelijke toon. 'Ik heb voor twee uur gereserveerd.'

Rani keek hem met half dichtgeknepen ogen aan, maar de onverbeterlijke controlefreak – niemand is uiteindelijk perfect – keek strak voor zich uit en negeerde haar.

De *bad boy*. Zoals destijds in de fitness waar ze elkaar hadden leren kennen. Hij sprong eruit. Toen al. Niet alleen omdat hij ouder was dan al die jeugdige opgepompte spierbundels, maar vooral omdat hij zo zelfzeker was.

Dat was wat haar had aangetrokken. Onbewust, want ze was allesbehalve op zoek geweest. Toch had ze niet aan de drang kunnen weerstaan om af en toe te kijken naar die charismatische man, maar hij had haar geen blik gegund. Met zijn hoofdtelefoon op en uitsluitend gefocust op zichzelf, deed hij zijn ding.

Best wel arrogant. Alsof de wereld enkel en alleen draaide om hemzelf. Hoewel ze voelde dat er interesse was. Een vrouw voelt zo iets.

Toen ze het uiteindelijk had opgegeven – de man was wellicht gelukkig getrouwd – was het dan toch gebeurd.

Terwijl ze, eigenlijk zonder het echt te beseffen, zichzelf, meer bepaald haar heupen, voor elke vrouw een aandachtspunt annex bron van ergernis, na de trainingssessie stond te keuren in de staande spiegel aan de deur van de kleedkamer, had er plots een gefluit weerklonken, dat ze al van in haar twintiger jaren, toen ze over straat paradeerde, niet meer had gehoord.

Ze had zich, zoals trouwens zowat iedereen in de sportzaal, omgedraaid. Op zoek naar de bron van het geluid.

En daar zat hij dan. Op een bankje. Met een bezwete handdoek in zijn hals. Vlakbij. Nee schuddend. Met een opgestoken duim.

Naar háár.

Ze was knalrood geworden in één seconde en was, terwijl er her en der werd gegniffeld, de kleedkamer ingedoken waar ze zittend op een bankje was moeten bekomen van de emoties. Zichzelf vervloekend dat ze niet anders had gereageerd.

Maar ze was koud gepakt. En trouwens, wat kon ze doen?

Al bij al was het enige dat hij had gedaan haar een compliment maken.

Toen ze zich kop in kas zoals een bange haas uit de voeten had gemaakt, was hij haar achternagelopen, nat bezweet in zijn sportkledij. Tot op straat waar hij zich rillend van de kou had geëxcuseerd. Gemeend, maar ook al met dat zelfverzekerde lachje, zoals nu.

De gedachte vervloog toen het slot klikte en ze Peter, die haar verbaasd aankeek, een sussend klopje op zijn schouder gaf.

Wat opviel aan de vrouw die hen vriendelijk glimlachend toeknikte was haar stevige boezem onder een bleek, maar fijnbesneden aristocratisch aandoend poppengezicht dat werd omkranst door een dikke bos koperen krullen.

Hoewel ze niet was opgemaakt, en vermoedelijk eerder tegen de vijftig dan tegen de veertig aanleunde, zag ze er veel jonger uit met haar hoge hakken onder een afgesleten jeans en haar fleurige topje.

‘Meneer, juffrouw, wees welkom’, begroette de vrouw hen. Huiverend in het deurgat nodigde ze Rani en Peter met een handgebaar uit om binnen te komen.

‘Mevrouw’, corrigeerde Rani in een reflex. Ze volgde Peter en de vrouw, die vluchtig achteromkeek en zich met een lichte blos op de wangen excuseerde voor haar flatertje.

‘Geen probleem hoor’, antwoordde Rani speels, genietend van de gezellige warmte. ‘Ik ervaar dat als een compliment.’

Dankbaar glimlachend ging de vrouw hen voor. De muren van de enge donkere gang snakten naar een likje verf, maar het rook er fris en het was er proper. Dat vond Rani een veelbelovende start.

Iets verderop duwde de roodharige gastvrouw een deur open die leidde naar een klein, schaars bemeubeld kamertje, een soort van voorplaats, waarin centraal een bescheiden houten bureau stond.

Ook deze ruimte was net, maar qua sfeer voelde het ouderwets aan en een beetje desolaat. Er viel geen sprankel natuurlijk licht binnen.

De gastvrouw streek met een routineus gebaar haar kope-

ren krullen uit haar gelaat en ging zitten. Niet op een flitsende hydraulisch afgeveerde bureaustoel, maar op een ouderwetse houten stoel waarvan de kaarsrechte rugleuning deed denken aan een kerkstoel. Het zelfgehaakte kussentje vrolijkte het geheel wat op.

De gastvrouw trok een soort van register dichterbij, nam een afwachtende houding aan en monsterde vriendelijk haar bezoekers. Wat Rani opviel was het ontbreken van een computer, waardoor het mentale beeld dat ze had van deze vrouw werd bekrachtigd. De dame had het niet breed, maar maakte er desondanks het beste van met de middelen die ze had.

Zijn hang naar discretie mocht dan wel legendarisch zijn, toch vroeg Rani zich af hoe Peter dit adresje in godsnaam had gevonden. Het huis, inclusief de bewoonster, leek in alle opzichten doordeweeks.

Niet dat Rani schreeuwerige neonverlichting in gedachten had gehad, maar toch, hier was nergens een spoor dat erop duidde dat ze in een rendez-vous huis waren.

Peter nam, eigen aan zijn natuur, het heft in handen door dadelijk zijn portefeuille boven te halen, maar de vrouw die in een ouderwets handgebonden orderboek met harde kaft bladerde liet zich niet opjagen.

‘U had gereserveerd voor twee uur?’ vroeg ze vriendelijk.

‘Ja. Dat zei ik al.’

‘De suite, als ik het goed heb.’

‘Klopt.’

‘Hebt u gemakkelijk parking gevonden? Want dat is niet evident om hier in de buurt uw auto...’

‘Dat is geregeld’, onderbrak Peter de vrouw. ‘We zijn een hap gaan eten. Hier vlakbij. En hebben de auto daar gelaten.’

‘In het Molenveld?’

‘Ja.’

‘Lekker. Ik ben er ook een paar keer geweest. Vooral de

bereidingen met asperges vind ik er top', zei de vrouw. Ze keek glimlachend op, maar sloeg dadelijk haar blik neer. Had genoeg metier in huis om aan te voelen dat haar gasten, vooral dan de man, niet zaten te wachten op culinaire tips en besloot om dadelijk over te gaan tot de orde van de dag.

'Goed', zei ze op ambtelijke toon terwijl ze een prijslijst aan Peter gaf. 'We hebben helaas geen minibar in de kamers, maar als u iets wenst te drinken, dan kan dat. Uiteraard zonder verplichting. Ik heb hier ijsgekoelde drankjes. Die kunt u dadelijk meenemen. Maar als u liever later iets wilt bestellen, dan kan dat via de intercom en dan kom ik uw bestelling brengen.'

'Doe maar een fles Moët & Chandon', haastte Peter Kreemers zich. Hij had een hekel aan dit soort obligate praatjes.

De gastvrouw knikte, liep naar een kleine koelkast en haalde er een fles champagne en twee ijsgekoelde roemers uit die ze op een plateau zette.

'U weet dat we alleen cash aanvaarden?'

Peter hield het bij een droge hoofdknik.

'Dat is dan vijftig euro voor de kamer en zeventig voor de champagne.'

Peter betaalde prompt. Met gepast geld.

'Mijn man is diamantair', zei Rani, die zich afzijdig had gehouden, maar voelde dat de vrouw haar ring in het oog had.

Het gemoedelijke hoofdknikje van de vrouw was overduidelijk een professionele geste. Ze geloofde er geen bal van.

'Jaja. Deze man is mijn wettige echtgenoot', liet Rani zich niet kisten. Ze gaf Peter een schouderklopje. 'Ik ben jarig vandaag en mijn man en ik willen ons huwelijk graag spannend houden.'

'Proficiat!' zei de vrouw enthousiast. 'Geniet ervan zou ik

zeggen. Een stukje taart heb ik helaas niet in huis. En u hebt absoluut gelijk. Verandering van spijs doet eten. Niks zo saai als een doodgebloede relatie. Komt u maar mee.'

Via een hoge wit gebeitste deur kwamen ze in een lange gang met vier identieke deuren.

'En de kindjes terroriseren de babysit?' polste de roodharige vrouw langs haar neus weg.

'We hebben geen kinderen', zei Peter Kreemers bot.

Rani vermeid oogcontact met de gastvrouw, die verontschuldigend haar schouders ophaalde. Waarom Peter zo bot reageerde, begreep ze niet. Ze hield niet van die karaktertrek. Goed, je hoefde niet te slijmen tegen Jan en alleman en je kon kortaf zijn tegen mensen die vervelend deden, maar Peter had hier geen enkele reden toe. Het was niet de eerste keer dat Rani opmerkte dat hij zich kon gedragen als een einzeltgänger, waarbij hij liet blijken dat andere mensen minderwaardig waren.

Maar toch hield ze van deze man, die vooral heel charmant kon zijn. Vooral als er bevallige dames in de buurt waren. Dat stoorde Rani niet echt.

Jaloezie, vond ze, is een zinloze emotie die uitsluitend negatieve energie genereert, en een man is en blijft tenslotte een man.

Daarom verbaasde het haar dat Peter zo bot was. Die roodharige dame mocht er best wel zijn en bovendien was ze vriendelijk en voorkomend en deed ze er alles aan om het hun naar de zin te maken.

Maar goed, dacht Rani. In wezen was Peter wellicht de eerlijkste van allemaal, want als het er echt op aankomt dan is het hoe dan ook ieder voor zich en God voor ons allen.

De piepende scharnieren haalden Rani uit haar overpeinzingen. De dame opende de deur en stak het licht aan.

Het eerste wat Rani opviel was dat er geen vensters waren.

Wellicht een troef voor een etablissement als dit, maar Rani hield van daglicht. Zelfs als het donker was. Van natuurlijk licht was een betere omschrijving.

Zelfs in het holst van de nacht deed ze thuis soms de gordijnen open. Als het een heldere hemel was kon ze uren naar de sterren liggen kijken.

Maar goed, ze wilde de pret niet bederven. Ze waren hier niet om naar de sterren te kijken.

Het interieur van de kamer, door de hospita als suite gecatalogeerd, was klassiek en een beetje oubollig, maar straalde toch een zekere grandeur uit met de oude parketvloer, de hoge plafonds en de met kunstige rozetten afgeboorde lambriseringen.

Het meubilair, waaronder een imposante koperen kroonluchter, was sober, maar oogde degelijk. Geen echt antiek, maar ook geen rommel van de vlooiemarkt.

Het belangrijkste attribuut, een kingsize bed, had een centrale plaats in de kamer en was zoals de rest van de woning proper.

‘Ik hoop dat het u bevalt’, polste de gastvrouw die een beetje onwennig in het deurgat bleef staan.

‘Heel mooi, bedankt’, antwoordde Rani spontaan. Voordat Peter de zoveelste sneer zou uitdelen. Abstractie gemaakt van het ontbreken van natuurlijk licht, vond ze de kamer trouwens echt leuk.

Alleen al de idee dat al die oude spulletjes door andere mensen, die ze niet kende en nooit kennen zou, waren gebruikt boeide haar ontzettend.

Rani Demolenaere hield van mensen in het algemeen. Ze probeerde ook stevast om mensen niet te beoordelen op hun voorkomen. Soms viel dat mee. Soms viel dat tegen.

De gastvrouw knikte. In haar glimlach meende Rani een glimp van opluchting te herkennen. Ze had al van bij het bin-

nenkomen het gevoel gehad dat de vrouw er niet, of nog niet, aan gewend was om vreemden te ontvangen in haar huis. Wellicht verhuurde ze nog niet zo lang kamers en deed ze het uit financiële noodzaak.

‘Geniet van uw verblijf’, zei de gastvrouw. ‘En als er iets is, gelijk wat, je kunt me bereiken via de intercom. Gewoon op het knopje drukken en je wordt dadelijk geholpen.’

‘Doen we’, zei Rani. ‘Bedankt voor de gastvrijheid.’

‘Bent u hier alleen?’ vroeg Peter de hospita terwijl hij Rani met gefronste wenkbrauwen aankeek. Soms begreep hij haar niet. Die gespeelde jovialiteit. Waar had ze het in hemelsnaam over? Hij had toch betaald?

‘Alleen? Bedoelt u of...’

‘Wat ik u vraag is of er nog ander personeel in huis is.’

‘Nee. Geen personeel. Ik run de zaak alleen. Sedert mijn man overleden is. En jullie zijn mijn enige twee gasten.’

Daar had je het, dacht Rani, trots dat ze goed had gegokt. Mensenkennis was een elementaire vaardigheid in haar beroep. De vrouw deed dit uit financiële noodzaak en dat ze haar opluchting niet onder stoelen of banken stak was legio, want je wist maar nooit wie of wat je over de vloer kreeg.

Goedkeurend monkelend pakte Peter Kreemers de schaal met de champagne uit de handen van de gastvrouw. Zo had hij het graag.

Hij gunde de hospita, overigens wel een lekker ding voor haar leeftijd, een knipoog toen ze er met een hese stem aan toevoegde: ‘Althans voor de volgende twee uur.’

De gastvrouw trok de deur dicht.

Peter Kreemers deed ze dadelijk op slot.

Klaar.

‘En?’ vroeg Peter met een veelbetekenende knipoog.

‘Hmm. Ik had toch liever een huis met tuin gehad’, was het laconieke antwoord. ‘Of toch minstens een royaal terras.’

‘Dat komt. Maar niet vandaag’, zei Peter Kreemers, die zich glimlachend herpakte nadat hij even uit zijn rol dreigde te vallen. ‘Vandaag tellen materiële dingen niet mee. Vandaag is een dag van de liefde.’

Rani liep naar hem toe en vleide zich tegen hem aan. Ondanks zijn gewichtigdoenerij, zijn overdreven onberispelijke kledij en zijn onkreukbare reputatie, pak en kapsel, hield ze van hem.

‘Jij bent de man waar ik bij wil zijn. Meer hoef ik niet in dit leven.’

Peter Kreemers, sprakeloos door Rani’s woorden, duwde zijn kloppende erectie tegen haar dij.

3

Na het tandenpoetsen en een snelle, maar grondige douche lag Peter Kreemers languit op bed, in boxershort, ontspannen, met één hand achter zijn hoofd en een glaasje champagne in de andere hand, kijkend naar zichzelf in de grote staande spiegel, strategisch opgesteld met de focus op het bed en de actie die daar dadelijk zou gaan plaatsvinden.

De hospita kende de knepen van het vak. Hier was over nagedacht.

Hij hief het glas in de spiegel. Toostte op zichzelf.

In afwachting van de hoofdact, keek Kreemers traag rondom zich. Veel meubilair was er niet. Een lage commode en een wijnrode sofa met bijzettafeltje. Twee ouderwetse stoelen.

De kamer op zich vond Peter niet per se chic of luxueus ingericht, maar ze was hoe dan ook best naar zijn zin. Eerst en vooral was ze volkomen geluidsdicht. Je hoorde geen vervelende straatgeluiden of voetstappen op de gang of gegiechel of andere storende geluiden die een mens op de zenuwen werkten.

Abstractie gemaakt van het ontbreken van potentiële stoorzenders had de kamer ook simpelweg charme. Karakter. Authenticiteit. Al was het maar omdat ze in geen enkel opzicht vergelijkbaar was met de typische gestandaardiseerde hotelkamers van de grote ketens waar Kreemers een hartsgrondige hekel aan had.

Een mens is uniek en wenst ook zo behandeld te worden.

Toen de deur van de badkamer openging, ontwaakte Peter Kreemers uit zijn dagdroom om dadelijk in een nieuwe droom

te tuimelen. Hij had er lang op moeten wachten, maar het resultaat was ronduit verbluffend.

Rani, nonchalant tegen de deurstijl leunend, gaf een koket duwtje tegen haar goudblonde hoog opgestoken haren en keek hem uitdagend aan. Met een geil lachje op haar felrood gestifte lippen.

Woorden waren overbodig. Alleen al de stilettohakken en de ragfijne nylons, opgehangen aan jarretelles, deden Peter Kreemers naar adem happen.

Zo mooi, zo sexy, maar ook zo kwetsbaar. Zo verwoestend lekker in haar korte, zwarte, half doorschijnende negligé, nauw aansluitend, waardoor haar kontje wonderbaarlijk mooi werd geaccentueerd.

Om in te bijten was ze.

Een beha droeg ze niet. Daar was, tenzij dan om te teasen, geen enkele noodzaak toe. Er diende namelijk niets kunstmatig up-gepusht te worden.

‘Kom’, zei Peter, langs zijn droge lippen likkend. ‘Ik wil je.’

‘Wil je me? Of wil je me gebruiken?’

‘Allebei.’

Rani trok een pruilmondje, waardoor haar scharlakenrode lippen een hartvorm aannamen. Peter werd nog harder. Beet op zijn onderlip.

Rani, die de onderhuidse spanning voelde aanzwellen, genoot van elke seconde. Ze wilde niet neuken, nog niet. Ze wilde hem plagen. Hem gek maken van verlangen.

Dat lukte haar aardig, want Peter zette zijn glas op de grond en strekte wanhopig zijn armen naar haar uit, waardoor het leek alsof de arend op zijn schouder wegvoog.

Rani, die erdoor was overrompeld toen ze er voor het eerst mee was geconfronteerd, vond de tattoo niet echt flatterend. Niet omdat het protserig was, de tekening was best mooi, maar omdat een tattoo niet paste bij de mens Peter Kreemers.

Enerzijds was er zijn leeftijd en anderzijds zijn toch wel klein-burgerlijke karakter.

Die mening had ze evenwel voor zichzelf gehouden. Het was zijn keuze en die wilde ze respecteren. Hoewel ook het mannelijk lichaam, in casu dat van Peter, ondanks een paar uurtjes fitness per week hoe dan ook al redelijk zwaar in verval was, had Peter de tattoo laten aanbrengen toen hij vijftig was geworden. Symbolisch. Als blijvend aandenken aan zijn onafhankelijkheid en het feit dat hij aan niemand, behalve aan zichzelf, verantwoording moest afleggen.

‘Ik heb je nodig.’

Dat was het sein. De woorden waarop Rani Demolenaere had gewacht. Ze smolt er bijna van. Duwde zich af van de deurstijl. Paradeerde traag rondom het bed. Met elegante pas. Voetjes netjes op één loodrechte lijn, zoals mannequins doen. Genietend van haar macht.

Toen Peter, een onvervalste linteriefetisjist, bijna uit elkaar spatte van geilheid ging ze op de rand van het bed zitten. Met een kuis gebaar haar negligé gladstrijkend. Lichtjes voorovergebogen. Haar benen zedig over elkaar geslagen, maar wel zo dat de sluiting van de jarretelle kwam piepen.

Geen naakte dij. Nog even niet.

Pas toen ze haar rug strekte en haar borsten liet gloriëren onthulde ze een klein stukje van haar naakte dijbeen.

Peter Kreemers bleef doodstil liggen, kijkend, alleen maar kijken, niet wetend waar eerst. Genietend van haar authentieke zinnelijkheid.

Ze verschilden van elkaar in vele opzichten. Waren vaak zelfs elkaars tegenpool. Zo was Rani spontaan en sociaal geëngageerd en kon ze bij wijze van spreken wakker liggen van de miserie van de halve wereldbevolking terwijl hij veel nuchterder was en zelden iets deed waar hij rechtstreeks of onrechtstreeks zelf niet beter van werd. Dat was wie hij was. Daar wilde hij niet flauw over doen.

Rani mediteerde soms, er rotsvast van overtuigd dat ze zo haar geest kon voeden. Hij stond stevig met zijn voeten op de grond en geloofde nergens in. Maar waar hij rotsvast van overtuigd was, was dat je geest zich pas kan ontplooien als je lijf is bevredigd met lekkers vanop aarde.

Zij geloofde dat een mens voor het geluk in de wieg is gelegd. Hij wist wel beter. Geluk moet je grijpen.

Zo kon hij nog wel een en ander bedenken wat tegenstellingen betrof, maar zijn gedachten gingen spontaan in staking toen Rani op bed ging liggen en met haar roodgelakte nagels langs haar volmaakte dijen streelde.

Dat was het. Dat was wat hen echt verbond. Wat hen tot zielsgenoten maakte.

Wat ze deed!

Het was niet gespeeld. Ze genoot er echt van. Het was geweldig. Het was wonderbaarlijk. Ze had een prachtig lichaam en dat wilde ze met hem delen. Ze verstond de kunst om een man genot te verschaffen. Maar nog veel belangrijker was dat ze dat aangeboren talent niet aanwendde voor het bereiken van andere doelen.

Haar enige echte doel was identiek aan dat van hem. Onbevangen en zonder schroom genieten van elkaars lichaam.

Ja. Dat was het wat hen verbond. Wat Rani zo anders maakte dan de meeste westerse vrouwen die niet meer weten hoe ze van seks moeten genieten. Of zelfs niet beseffen dat ze van hun lijf mogen genieten. Zonder remmingen. Zonder schroom. Zonder schuldgevoelens. Zonder valse schaamte of welk ander lapje voor het bloeden dan ook, hun opgedrongen door de maatschappij of door hun imbeciele ouders of hun nog veel imbecielere geloof.

Op Rani die vermoedelijk óf op de eerste rij had gestaan óf tussen de mannen toen de lust werd uitgedeeld, hadden al die echte en/of valse wanen geen enkel vat. Rani genoot

van haar lijf en van haar seksualiteit. Met volle teugen. En daar had ze allerminst een handleiding voor nodig. Ze was ook niet te beroerd om exact te zeggen wat ze tijdens het seksen voelde. Of wat ze gevoeld had die ochtend toen ze zich met volle overgave tot een orgasme had gevingerd, met, welteverstaan, zijn beeltenis in gedachten.

Hij had wel een paar keer, vroeger, toen hij Rani nog niet kende, vooral tijdens zijn intercontinentale reizen, seks gehad met een Thaise en een Senegalese of twee en toegegeven, ook die kenden er iets van en durfden alle remmen losgooien, ongekunsteld genietend van hun seksualiteit, maar dat deden ze voor geld of omdat ze niets anders te bieden hadden dan hun jeugd en hun lijf.

Toch mocht hij ze wel, die exotische wijfjes met hun kronkelende lijfjes. Maar niet hier. Niet in België, want voor je het goed en wel besepte kreeg je het etiket opgeplakt van een sukkel, een dikbuikige loser die geen gewone vrouw kan krijgen.

Peter Kreemers kreunde toen de warme lippen zich om zijn gezwollen eikel sloten. Zijn gedachtenmolen viel stil. Hij kneep zuchtend van genot zijn ogen dicht, maar trok ze dadelijk weer open, bang om iets, wat dan ook, te missen van dit wonderlijke moment.

Wat hem betrof mocht het zo eindigen, zijn leven, hier en nu.

Terwijl hij het dacht viel plots het licht uit.

Rani, volop genietend met haar ogen dicht, voelde hoe de dijspieren van Peter zich spanden. Het maakte haar blij. Lekker gepijpt worden was zijn lust en zijn leven.

Dadelijk zou hij haar bij de haren pakken en haar dirigeren. Daarom schrok ze des te meer toen Peter plots rechttop ging zitten alsof hij werd gestoken door een wesp.

‘Is er iets?’

‘Het licht. Zie je dat niet?’